

Люблю поезію

Платон Воронько

Я люблю поезію, як мати
Любить сина сповивати,
Як старий досвідчений коваль
Любить сталь,
Тверду та неслухняну,
І як любить хустку полотняну
Сива ткаля.
Чи вростає паля
Із пружинним трепетом під міст,
Чи іде гаями гармоніст
І співає пісню під гармонь,
Чи долонь
Гарячий дотик в дружбі,
Чи розвідник на тривожній службі,
Чи маля в шовковій оболонці,
Що мотає промені від сонця
У клубочок,
Чи один листочок
В зошиті із рідної верби.
Чи слова разючої ганьби
В кам'яне обличчя палія —
Все це я, поезія моя.
Не як форма.
А як мідь в литві,
Де лишились риси вікові,
Мідь, яку натхненний майстер лив
І при цьому душу опалив.